

Siobhan Hayes

KIJK NIET MEER OM

Uit het Engels vertaald door Tjalling Bos

Van Goor

ISBN 978 90 00 30625 1

NUR 285

© 2013 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, postbus 97, 3990 DB Houten

oorspronkelijke titel *Don't look back. The past will haunt you...*

oorspronkelijke uitgave © 2013 Quercus, Londen

www.van-goor.nl

www.unieboekspectrum.nl

www.facebook.com/youngadultboeken

tekst Siobhan Hayes

vertaling Tjalling Bos

omslagontwerp Marieke Oele

zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Soest

Proloog

‘Een, twee, drie, vier... Kom op, Sinead, ik ben vlakbij.’

‘Maar ik zie je nergens, Patrick.’

‘Vijf, zes, zeven, acht... Volg mijn voetstappen, zo moeilijk is het niet.’

De wind fluistert door de toppen van de bomen alsof honderden stemmen me hun geheimen vertellen. Ik kijk omhoog en zie nachtwolken die langzaam komen aankruipen. De hoge bomen staan dicht op elkaar en ik word duizelig. ‘Patrick, het is bijna donker. Ik ben bang. Ik wil niet meer meedoen met je spelletje.’

‘Angsthaas. Je bent er bijna... Nog een paar stappen.’

De wind blaast mijn haren in mijn ogen en ik zie niets meer. Onhandig schuifel ik verder en ik probeer zijn stem te volgen, maar de paniek dreunt in mijn oren en overstemt alles. De grond is zacht en modderig. Mijn voet blijft ergens achter hangen en ik val languit tussen de planten. Opeens is de bodem weg en ik glijd omlaag langs een steile helling met wild gras, struiken en stenen. Maar het lukt me om mijn hielen in de grond te drukken en mijn val af te remmen. Ik grijp me vast aan een boom die dwars op de afgrond groeit. Hij buigt mee en schudt, en de takken zwiepen onder het gewicht van mijn doodsangst. Mijn hart gaat zo tekeer dat ik geen lucht krijg. Ik kijk omlaag en zie helemaal niets – alleen een dichte, dreigende duisternis. Ik wil mijn hand uitsteken en het zwart openscheuren om een kier van licht te vinden. Mijn voet glijdt uit en de dunne boom buigt nog verder door. Ik hoor gekraak en gil naar mijn broer om hulp. Hij is groter en sterker dan ik en loopt zo zeker als een berggeit. Hij is ontzettend dapper en weet niet eens wat angst is. In een paar tellen is hij bij me. Ik sla mijn armen om zijn nek en hij sleept me mee, naar waar het veilig is. Er druppelt bloed langs mijn hoofd omlaag, en mijn armen en benen zitten vol schrammen, maar ik merk het amper.

‘Dat komt door die stomme aanwijzingen van jou, Patrick,’ zeg ik boos. ‘Ik ben bijna helemaal naar beneden gevallen en ik kan niet eens zien hoe diep het is.’

‘Het is bodemloos,’ antwoordt hij.

‘Wat bedoel je?’

‘Er is geen eind, je zou eeuwig blijven vallen.’

Ik wil weer over de rand kijken, maar dat kan niet omdat de duisternis me zou verslinden. ‘Wat is daar beneden?’

‘Kun je het niet raden?’

Ik schud mijn hoofd.

Zijn mondhoeken krullen op. ‘Herinner je je het verhaal dat mama ons vertelde over de hellepoel waar je naartoe gaat als je een zwarte ziel hebt, en waar je nooit meer uitkomt?’

Ik voel overal vlinders, zelfs in mijn keel. ‘Bedankt dat je me hebt gered,’ zeg ik verstikt.

Patrick buigt voorover om mijn tranen weg te zoenen en in zijn stem klinkt een vreemde vreugde die ik nog nooit heb gehoord. ‘Ik zal er altijd voor je zijn, Sinead. Dat weet je. Maar jij mag nooit ophouden mij te zoeken.’

‘Wat? Waar ga je dan naartoe?’

Patrick pakt mijn hand vast. ‘Als we ons spelletje doen, rare. Jij zult altijd mijn voetstappen volgen, hè?’

‘Goed, hoor.’

Hij pakt me steviger vast en zijn nagels drukken in mijn geschaafde handpalm. De tranen springen in mijn ogen. ‘Het is belangrijk, Sinead. Je moet het beloven.’

Ik knik ernstig. ‘Ik beloof het, Patrick.’

Hij pakt twee vingers van mij vast en houdt ze in de lucht. Zijn ogen zijn fonkelend blauw, zoals de lucht voor het gaat onweren. Als ik erin kijk, krijg ik weer het gevoel dat ik val.

‘Zweer het, Sinead. zweer het op je leven.’

‘Ik zal mijn belofte houden,’ antwoord ik gehoorzaam. ‘Ik zweer het op mijn eigen leven.’

We zaten midden in een hittegolf in juli. De lucht trilde en vonkte, geladen met elektriciteit. Zodra ik onze voordeur binnen ging zag ik dat er iets mis was. De ogen van mijn moeder waren rood omrand, het wit was een netwerk van bloedige haarvaatjes. Ze zag eruit alsof ze de hele dag had gehuild.

‘Patrick heeft nog steeds niets van zich laten horen. Het duurt nu al meer dan twee weken.’

Mijn tas plofte op de houten vloer. ‘Dat heeft hij al vaker gedaan,’ zei ik. ‘Waarom ben je deze keer zo ongerust?’

Ze greep naar haar hart. ‘Er is iets mis, Sinead. Ik voel het hier.’

‘Het komt wel goed, mama.’

Mijn kalmte maakte haar razend. ‘Juist jij zou zijn toestand moeten begrijpen – hoe kwetsbaar hij is.’

Ik beet geërgerd op mijn lip. Al sinds ik kon lopen werd er van me verwacht dat ik op Patrick lette, ook al was hij drie jaar ouder dan ik. Het was altijd zo geweest. Patricks problemen waren mijn problemen. En de toestand waar mijn moeder het over had was een giftig mengsel van verslavingen, depressies en dreigementen dat hij zichzelf iets zou aandoen. Ik was eraan gewend de scherven van zijn stukgelopen leven op te rapen.

Mijn moeder perste er nog wat tranen uit en liet haar handen als een radeloze vogel rond haar keel fladderen. ‘Ik vind echt dat je naar zijn flat moet.’

Het had geen zin om te zeggen dat ze zelf maar moest gaan. Zoals gewoonlijk kreeg ik het op mijn bord. Nijdig keek ik op mijn horloge. ‘Ik heb nu geen tijd. Ik heb een afspraak met Harry.’

‘Geen tijd, Sinead? Hoe vaak heb ik die smoes al van je gehoord? Je moet die onredelijke angst onder controle krijgen en aan je broer denken.’

Er is niets onredelijks aan. Tijd is zo kostbaar. Ben ik dan de enige die voelt

hoe de tijd me ontglipt? Bij elke hartslag is weer een seconde voorgoed voorbij, alsof een trommel de momenten van je leven aftelt, vooral degene die je verprutst.

Ik keek haar recht aan. ‘Je weet waarom ik zo ben. Ik kan er niets aan doen.’

Ze sneed met een hand door de lucht en liet haar stem spottend zangerig klinken. ‘Je had een astma-aanval toen je klein was, en dacht dat je doodging.’ Ze schudde met haar hoofd. ‘Moet je alles op jezelf betrekken? Het gaat om Patrick. Ga je nou naar zijn flat?’

Het leek of mijn moeder het ergste in me boven bracht. Soms had ik er een pervers plezier in om haar dwars te zitten. ‘Morgen,’ zei ik.

Ze zweeg even en gooide het over een andere boeg. Vleidend probeerde ze me over te halen. ‘Jij bent zo sterk, Sinead. Patrick is heel anders. Hij heeft mij veel harder nodig en ik moet alles doen wat ik kan om hem te beschermen. Een moeder heeft een heilige band met haar kind.’

En onze band dan? Je hebt mij nooit de kans gegeven om je nodig te hebben. Patrick heeft altijd al je liefde en aandacht opgeslokt. Sinds papa weg is, ben ik onzichtbaar.

Om aan de intense blik van mijn moeder te ontsnappen nam ik het nieuwe interieur in me op. De kamer was pas geschilderd in een lichtgele pastel-tint en er was een nieuw beige kleed gelegd. Het voelde kil en onbewoond aan.

‘Patrick is zo gevoelig en intelligent,’ ging mijn moeder verder. ‘Hij leeft op het scherpst van de snede.’ Toen ik nog steeds geen antwoord gaf, speelde ze haar troefkaart uit. ‘Je hebt beloofd dat je altijd voor hem zult zorgen, Sinead.’

Ik knikte met tegenzin. Mijn moeder wist hoe ze me een schuldgevoel moest geven, en diep vanbinnen maakte ik me echt zorgen over Patrick. Ik ging snel mijn sweats aantrekken en pakte mijn fiets. Ik nam de kortste route door het centrum en zocht een weg tussen bussen die zwarte rook uitbraakten, de grote zijspiegels van witte bestelwagens en chauffeurs van suv’s die dachten dat de weg van hen was. Het was laat op de middag, de vochtigheid werd steeds erger en de stad leek klaar voor een uitbarsting. Ik raakte al gauw buiten adem en kreeg een benauwd gevoel in mijn borst – een overblijfsel van de astma waaraan ik als kind had geleden. Het werd altijd erger als Patrick in de buurt was, alsof zijn aanwezigheid me verstikte. Toen

ik bij zijn flat aankwam, waren mijn kleren en haren nat en plakten aan mijn huid. Ik stonk naar uitlaatgassen.

Patrick deed niet open toen ik een paar keer op de bel drukte, maar er had wel iemand gemerkt dat ik daar stond, want achter een raam op de begane grond bewoog een stel groengestreepte gordijnen. Er was een toegangscode voor alle bewoners – niet bepaald een geweldige beveiliging, maar het voorkwam tenminste dat mensen zomaar binnenliepen vanaf de straat. Ik toetste de code in en zette mijn fiets tegen de lambrisering in de hal. Daarna liep ik een houten wenteltrap op. Het gebouw was vroeger een soort kapel geweest, met een van de hoogste torens in de buurt, en het had nog steeds een schimmelige geur van vergeelde gebedsboeken, gewreven vloeren en kaarsvet.

Patrick's flat was bovenin. Ook de klokkentoren hoorde erbij, maar daar mocht hij niet komen van de huiseigenaar. Toen ik boven aan de trap kwam, herinnerde ik me ons laatste gesprek. Patrick had me verteld dat hij de klokken in zijn hoofd hoorde beieren, hoewel ze jarenlang niet meer waren geluid. Hij had het niet over de wijzers gehad, maar ik wist dat ze al heel lang vaststonden op de vi. Als ik hier woonde, zou ik een manier zoeken om de klok weer aan de praat te krijgen en hem elk kwartier te horen slaan zodat ik herinnerd werd aan het snelle voorbijgaan van de tijd.

Ik bonsde met twee vuisten op zijn deur en was me er pijnlijk van bewust dat ik het ergste vreesde. Een gevoel in mijn maag zei me dat er iets ernstig mis was en dat Patrick deze keer misschien een van zijn duistere beloften had waargemaakt.

‘Op een dag zullen jullie allemaal spijt hebben. Spijt dat jullie niet naar me hebben geluisterd, me niet hebben begrepen en niet méér van me hebben gehouden. Ik zal er niet lang meer zijn en dat zal voor iedereen een les zijn... vooral voor jou, Sinead.’

De deur was van zwaar eikenhout met een gotische boog die was afgesleten door de tijd. De nerf was duidelijk zichtbaar met donkere krullen en knoesten. Minstens vijf minuten leunde ik met mijn oor tegen het warme hout en probeerde moed te verzamelen om naar binnen te gaan. Ik was niet naïef. Mijn vader was arts en had me nooit beschermd tegen de harde werkelijkheid van zijn beroep – en dat leek op dit moment een vloek. Maar ik kon niet terug. Met trillende handen stak ik de reservesleutel in het slot. Een kleine draai, lichte druk op de deurkruk en ik stapte aarzelend naar binnen.

Onzeker schuifelde ik verder, met al mijn zintuigen op scherp. Er waren geen vreemde geuren of ongewone geluiden. Eigenlijk was het angstig stil, ik hoorde zelfs geen straatgeluiden. Mijn blik flitste rond door de woonkamer en ik liep de slaapkamer in. Met de punt van mijn schoen tilde ik het dekbed op om te zien of er iets onder verborgen lag.

Hoewel ik me ertegen verzette, kwamen er steeds verschrikkelijke beelden in me op van wat ik te zien zou krijgen – alles was rood gekleurd alsof ik net in de zon had gekeken. Ik voelde angst, ongerustheid, schuld. Wat Patrick deze keer ook had gedaan, het kwam gedeeltelijk door mij. Ik had mijn moeder zo vaak horen zeggen dat we allemaal gefaald hadden tegenover mijn broer. Ik naderde de badkamer. De tijd stond stil en mijn hart ging wild tekeer. Centimeter voor centimeter bewoog ik naar voren om naar binnen te kijken, alsof dat me kon beschermen tegen wat ik te zien zou krijgen. Maar er waren alleen kale witte tegels met een staalblauw randje. De douche was kurkdroog, er was geen druppeltje meer te zien, dus was hij al een tijd niet gebruikt. De keuken was net zo, alleen drupte de mengkraan, om gek van te worden zo traag.

Met een diepe zucht van opluchting ging ik op de bank zitten en probeerde te slikken. Mijn lippen waren zo droog dat ze aan elkaar plakten. Nu kon ik boos worden.

Je bent een grote egoïst, Patrick, die nooit aan iemand anders denkt. Alles draait om jou. Ik voel me je gevangene. Je maakt me razend. Ik barst bijna van woede.

Ik nam even de tijd om af te koelen en mijn bonzende hart te kalmeren, maar ik kon het niet laten om eraan te denken hoe anders alles had kunnen gaan zonder Patricks donkere schaduw over ons leven. Misschien zouden mijn ouders dan nog bij elkaar zijn en niet uit elkaar gedreven zijn door jarenlang geruzie over het gedrag van hun onhandelbare zoon. Ik kon papa niet kwalijk nemen dat hij was weggegaan. Telkens als hij had voorgesteld om Patrick harder aan te pakken, had mama hem tegengehouden. Patrick had liefde nodig, hield ze vol, verder niets. Vier jaar geleden, toen ik twaalf was, had papa een baan als arts aangenomen bij een hulporganisatie in het buitenland en ik kreeg hem niet vaak meer te zien. Patrick had me zoveel afgepakt, maar het had geen zin om medelijden te hebben met mezelf. Ik had altijd rekening met hem gehouden en zolang hij me nodig had, kon ik hem niet in de steek laten.

Ik stond op en bewoog mijn nek om wat spanning kwijt te raken. Opeens merkte ik wat er raar was aan de kamer, zo raar dat ik helemaal in het rond draaide om alles te zien. Binnen een minuut besepte ik dat ik het aan iemand moest vertellen. Nu meteen.

‘Kalm aan,’ zei Harry. ‘Haal diep adem en vertel me wat er is gebeurd.’

Ik blies luidruchtig en probeerde niet te hijgen. ‘Patrick heeft al twee weken niets van zich laten horen. Ik ben naar zijn flat gegaan en heb ontdekt dat die helemaal is opgeruimd. Het is eng schoon.’

Harry haalde zijn schouders op. ‘Nou, dan heeft hij goede voornemens gemaakt en besloten niet meer in een zwijnenstal te leven.’

Ik schudde ongelovig mijn hoofd. ‘Je kent Patrick. Zijn huis lijkt altijd op hem... een puinhoop. Volgens mij is er iets ergs gebeurd. Dat denkt mijn moeder ook.’

Harry tuitte zijn lippen. ‘Waarom is je moeder zelf niet gegaan? Het was niet eerlijk om jou alleen te sturen.’

Mijn ogen werden groot. ‘Je begrijpt het niet, Harry. Dat wordt van mij verwacht. Ik moet het doen.’

Ik had Harry gevraagd me te ontmoeten bij het plaatselijke politiebureau en hij trok me op het lage muurtje voor het gebouw. Ik keek glimlachend naar zijn verwarde haar, versleten t-shirt en gescheurde jeans – het kon Harry niet schelen hoe hij eruitzag. Hij was mijn beste vriend, maar ik had altijd geprobeerd hem de ellende van Patricks leven te besparen. Ik streek met mijn vingers de rimpels uit mijn voorhoofd. Ik had mijn ogen samengeknepen tegen de laagstaande zon.

‘Je hebt me nooit echt uitgelegd wat dat is tussen jullie, Sinead. Waar komt dat enorme plichtsgevoel van jou vandaan?’

‘Hij is mijn broer, Harry. Is dat niet genoeg?’

Harry zweeg veelbetekenend. Hij wist het altijd als ik niet eerlijk tegen hem was. Ik staarde in zijn zachte blauwe ogen en vroeg me af waarom iemand die zo zorgeloos en goed aangepast was als hij, omging met iemand zoals ik. Hij zat een klas boven me en had duidelijk laten merken dat hij me

graag als vriendin wou, maar ik was niet verliefd op hem. Het leek wel of ik geen tijd had om aan een relatie te denken.

‘Oké, er is nog iets,’ zei ik met een zucht. ‘Patrick deed altijd een spelletje met me, toen we klein waren. “Volg Patrick’s Voetstappen” noemde hij het. Ik moest beloven dat ik hem altijd zou komen zoeken als hij verdween.’

Harry keek opeens ernstig. ‘Ik maak me zorgen over je, Sinead. Je bent zo manisch en zit vol opgekropte woede. Heb je nooit het gevoel dat het tijd wordt om Patrick los te laten en niet meer iedereen te ontvluchten?’

Ik deed of ik dat laatste niet gehoord had. ‘Natuurlijk zou ik vrij willen zijn van Patrick... en niet alsmaar zo gespannen... maar familie is ingewikkeld.’

‘Help me om het te begrijpen,’ zei Harry.

Ik staarde in de verte naar een groepje kinderen die elkaar natspotten met water en gierden van het lachen. ‘Weet je... ik voel me op een of andere manier verantwoordelijk. Alles is veranderd toen ik geboren werd. Patrick’s jaloezie is uit de hand gelopen.’

‘Rivaliteit tussen broers en zussen is vrij normaal.’

‘Niet zo,’ reageerde ik fel. ‘Patrick was zo jaloers dat het gevaarlijk was om mij met hem alleen te laten. Mijn moeder was echt bang dat mij iets zou overkomen... tot ze een manier bedacht om hem te kalmeren.’

‘Hoe dan?’

Ik slikte moeizaam, want ik had dit nog nooit aan iemand verteld. Maar ik had er behoefte aan om Harry eindelijk duidelijk te maken hoe het voor mij was geweest om met Patrick samen te leven.

‘Ik moest helemaal onder een deken gaan liggen. Als niemand me zag of aandacht aan me besteedde, kon het hem niet schelen. Ik weet niet hoe lang dat zo doorging, maar toen ik ouder was vertelde mijn moeder het me alsof het grappig of aandoenlijk was.’

Harry trok een lelijk gezicht. ‘Dat is bizar.’

Ik streek met mijn vingers door mijn korte haar. ‘Eigenlijk begrijp ik niet waarom mijn moeder een tweede kind heeft genomen. Ze heeft zestien jaar lang haar best gedaan het goed te maken tegenover Patrick.’

Harry legde een hand op die van mij en zijn stem klonk opeens teder. ‘Je had er meer over moeten praten. Ik wist wel dat het niet goed ging bij je thuis...’ Hij zweeg even en schudde toen kort zijn hoofd. ‘Ik zal je helpen om Patrick te zoeken. Misschien snapt hij eindelijk dat hij zo niet kan door-

gaan. Voor jou is het een kans om te ontsnappen en een eigen leven te gaan leiden.'

Het is te laat, wilde ik zeggen. De schade is lang geleden aangericht en ik kan niet terug. Ik herinner me niets van een leven voordat Patricks problemen me opslokten.

Ik stond op en rekte mijn handen. Voordat we het politiebureau binnen gingen, gaf Harry me zijn vaste advies.

'Niet je geduld verliezen, Sinead. Dat werkt tegen je.'

Ik glimlachte naar hem. Hij probeerde me altijd rustig te houden, ook al lukte het niet vaak. De automatische deuren gingen open en ik liep als eerste naar binnen. De politieman achter het glazen scherm had duidelijk ervaring met intimideren. Terwijl hij naar mijn verhaal over Patrick luisterde, keek hij me kil en vernietigend aan.

'Dus als ik je goed begrijp,' zei hij, 'wil je je broer als vermist opgeven omdat zijn flat zomaar opeens is opgeruimd?'

'Nee, natuurlijk niet,' antwoordde ik. 'Dat is gewoon een van de rare dingen. Ik maak me vooral zorgen omdat hij al meer dan twee weken niets van zich heeft laten horen.'

'Er liggen nergens bierblikjes of wijnflessen,' viel Harry me in de rede. 'Dat is echt gek.'

De politieman trok een berustend gezicht alsof hij dat verhaal nou wel kende. Ik keek Harry van opzij woedend aan. Vanaf het moment dat Patrick begon te ontsporen, was ik erin geoefend om zijn drankprobleem te verbergen en daar was ik zo aan gewend dat ik bloosde toen Harry dat zomaar zei. In één klap had hij het jarenlange doen alsof en de schijn ophouden weggevaagd. Ik kuchte berispelend, maar nu hij erover begonnen was, vond ik dat ik het moest uitleggen.

'U begrijpt het niet. Mijn broer heeft een... eh... verslaving en is heel kwetsbaar. Hij is nog nooit vermist geweest.'

'Heeft hij een sociaal werker?'

'Nee, hij heeft een therapeut. Een eigen therapeut.'

Dat had ik beter niet kunnen zeggen. Het klonk elitair en snobistisch. De politieman gaf geen antwoord, maar er verscheen een diepe v tussen zijn wenkbrauwen. Ik kreeg het gevoel dat het hem begon te vervelen.

'U moet het echt laten onderzoeken,' drong ik aan. 'Er is iets mis in de hele flat. Iemand heeft veel moeite gedaan om sporen uit te wissen.'

‘Zijn al zijn bezittingen er nog?’ vroeg de politieman zonder veel belangstelling.

‘Zijn kleren liggen nog in de kast, maar ik kon zijn portemonnee niet vinden.’

‘Ben je achttien?’ wilde hij weten.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dan hadden je ouders zelf moeten komen.’

Ik zuchtte. ‘Dat kan niet. Mijn moeder is erg van streek en mijn vader is in het buitenland. Hij werkt voor een hulporganisatie. Hij is arts.’

Er verscheen een collega van de politieman en hij hield een hand tegen het glas terwijl ze een ernstig gesprek voerden, met hun hoofden dicht bij elkaar. Blijkbaar was dat zijn je-zult-moeten-wachten-stoor-me-nietgebaar. Er zuchtte iemand vlak achter me en mijn nekharen kwamen van woede overeind. Ik haatte het als iemand mijn persoonlijke ruimte binnen drong, en dat was nu duidelijk het geval. Door de arrogantie van het geluid nam ik vanzelfsprekend aan dat het een man was. Ik keek langzaam om en zag tot mijn voldoening dat ik gelijk had.

Hij was nog een stuk langer dan ik. Zijn haar was door de zon gebleekt en zijn huid bruinverbrand. Aan de kleur kon ik zien dat het niet van een paar weekjes bakken op een goedkope zonvakantie was. Met zijn witte jack, afgeknipte spijkerbroek en sandalen zag hij eruit alsof hij zo van het strand kwam. Ik kon het zout en de zonnebrandolie bijna ruiken. Hij was gespierd, maar niet overdreven, en hij glimlachte zelfingenomen naar me. Ik had meteen een bloedhekel aan hem.

Onwillekeurig trok ik mijn schouders naar achteren en hief mijn hoofd op zodat onze ogen op dezelfde hoogte waren. Mijn houding was uitdagend: armen over elkaar, voeten uiteen en gezicht ijsig.

‘Ja? Is er iets?’

Hij deed een stap achteruit. ‘Mijn telefoon is gestolen. Ik kom aangifte doen.’

Zijn accent klonk Australisch.

‘Je telefoon is gestolen,’ herhaalde ik minachtend alsof hij klaagde dat iemand zijn lolly had afgepakt. ‘Mijn broer is vermist en jij moet zo nodig in mijn nek hijgen.’

‘Sinead!’ zei Harry waarschuwend.

Ik stak mijn kin naar voren, maar deed mijn best om me te beheersen.

‘Nou ja, een beetje ruimte zou prettig zijn.’

De strandliefhebber bekeek Harry schattend. Dat verbaasde me omdat Harry altijd een beetje een sul was geweest, maar de laatste tijd was hij erg veranderd. Hij was nu een stuk langer en had bredere schouders gekregen. Zelfs zijn gezicht was niet meer zo rond. Nu was het mijn beurt. Ik voelde een stel lichtbruine ogen van de kruin van mijn korte zwarte haar omlaag glijden naar mijn neusknopje en mijn lange benen. Ik was erg tenger, soms dachten de mensen van achteren dat ik een jongen was. Harry noemde me wel eens Big Bird. Dat hoefden anderen niet te proberen.

‘Jij bent het botste meisje dat ik ooit heb ontmoet.’

Ondanks Harry’s reactie was ik blij dat ik die jongen had geërgerd. ‘Dan kom je niet vaak buiten,’ zei ik, en ik wees naar de banken langs de zijmuur. ‘Daar kun je wachten.’

Hij scheen het grappig te vinden en grijnsde cynisch. ‘Het hele leven bestaat uit wachten,’ zei hij lijkig en plofte loom op de bank, met zijn handen achter zijn hoofd en zijn benen languit naar voren.

Om een of andere reden ergerde het me ontzettend. ‘Bedankt voor de wijze raad,’ riep ik. ‘Maar mijn tijd is kostbaar.’

Hij leunde met een ernstig gezicht naar voren en streek met een hand door zijn verwarde haar.

‘Die van mij ook. Het is altijd later dan je denkt.’

‘Zelfingenomen, arrogant, bevooroordeeld, macho...’ Ik stopte pas toen ik zo gauw geen beledigingen meer kon bedenken.

Harry keek me hoofdschuddend aan. ‘Hij is in een vreemd land, Sinead. Hij weet niet hoe het hier werkt, en dan geef jij hem ervan langs omdat hij achter je staat.’

‘Hij kwam te dichtbij en was zo gauw geïrriteerd.’

Harry keek verbijsterd en ik begon langzaam te grijnzen. Ik wist dat ik me zelf ook veel te snel ergerde. Ik streek met mijn vingertoppen over zijn arm.

‘Hij begon over tijd. Je weet hoe gevoelig ik daarvoor ben.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Harry sussend. ‘Maar dat is een beetje... vreemde obsessie van je.’

‘Ik ben bijna gestorven toen ik klein was, weet je nog? Misschien ben ik daarom nog steeds op de vlucht voor de man met de zeis.’

‘Wat ben jij toch een rare,’ zei Harry. ‘Dat vind ik juist zo leuk.’

Ik keek ongemakkelijk een andere kant op. ‘*Het is later dan je denkt,*’ klaagde ik, nog steeds woedend op de onbekende. ‘Alsof ik dat zelf niet weet. Hij klonk alsof hij het eind van de wereld aankondigde.’

Harry’s wenkbrauwen schoten omhoog. ‘De meeste mensen houden niet voortdurend de tijd in de gaten alsof het hun laatste dag op aarde is.’

‘Dat zouden ze wel moeten doen. We zijn drieëndertig minuten op dat politiebureau geweest voor iets wat geen enkele zin had.’

‘Je moet eens naar de psychiater, Sinead.’

Ik trok een lelijk gezicht. ‘Patrick heeft een psychiater. Mijn moeder vond mij daarvoor niet belangrijk genoeg.’

We kwamen bij Patrick’s flat en ik toetste ongeduldig de toegangscode in en rende met twee treden tegelijk de trap op. Ik smiet de deur open en

staarde naar de witte muren en onberispelijke kamer waar alles op zijn plaats stond.

‘Zie je, Harry, ik heb niet overdreven. Het lijkt wel een kloostercel en het bed is opgemaakt als in een ziekenhuis, zo strak dat je er niet in kunt stappen.’

‘Ja, het is oogverblindend,’ antwoordde hij.

‘Ik zei het toch.’

Harry streek afwezig door zijn krullende haren. ‘En nu?’

‘Er is hier iets vreemd gebeurd,’ drong ik aan.

‘We moeten het aan Patricks vrienden vragen, voordat we iets anders doen.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Die heeft hij niet. Hij is zo onberekenbaar... het ene moment het vrolijke middelpunt, en het volgende agressief, stuurs of depressief. Dat pikken niet veel mensen.’

Harry stak een hand uit om mijn pony uit mijn ogen te strijken en ik deinsde onwillekeurig achteruit. ‘Als de politie niets doet, moeten we zelf naar aanwijzingen zoeken in de flat.’

‘Ze zeiden dat we hem als vermist kunnen aangeven.’

‘Ja, ik zal het tegen mijn moeder zeggen, maar ze is vast niet onder de indruk. Ze verwacht dat er alarm wordt geslagen in het hele land en dat er minstens een enorme zoekactie wordt georganiseerd. Vooruit, help me.’

Harry ging aan het werk met het enthousiasme van een krankzinnige detective; met concentratierimpels in zijn voorhoofd trok hij laden en kasten open en deed ze weer dicht. Volgens mij probeerde hij te doen wat er van hem verwacht werd, zonder te weten waar hij mee bezig was. Op de deurmat lag wat post, met een bankafschrift erbij, dat ik openmaakte. Patrick gaf elke dag ongeveer hetzelfde bedrag uit, vooral in de kroeg en de drankenzaak, maar twee weken geleden waren de transacties opeens gestopt. Voor dat ik de ijskast openmaakte wist ik dat die leeg zou zijn. Op het nachtkastje lag een kinderbijbel met een rood leren omslag dat ik herkende. Vroeger had ik er net zo een, maar ik had geen idee waar die van mij was gebleven.

‘Sinead!’

Het klonk zo dringend dat ik met een ruk opkeek en mijn hoofd stootte tegen een hangkastje. Harry had een soort aantekenboekje gevonden. Ik liep naar hem toe en pakte het uit zijn hand. Tussen de lege bladzijden lag een zware ijzeren sleutel met een opvallende fleur-de-lisversiering. Ik woog

de zware sleutel op mijn hand en probeerde me voor te stellen bij wat voor deur die hoorde. Ik keek snel om me heen en zag dat de deuren in de flat geen sleutelgat hadden.

Ik krabde op mijn hoofd terwijl ik langzaam een vermoeden begon te krijgen. Al die jaren had Patrick sporen voor me uitgezet om te volgen. Speelde hij ons spelletje nu ook? Daar waren we toch te oud voor. Maar het lege aantekenboekje was echt iets voor Patrick en ik wist wat ik moest doen. Ik hield het boekje op dezelfde bladzijde open en liep ermee naar het glas-in-loodraam, waar de hete middagzon door naar binnen scheen. Toen het papier langzaam warm werd, verschenen er twee woorden in kriebelig handschrift: *TEMPUS FUGIT*.

‘Wat...’ stamelde Harry. Hij keek vol ontzag naar de hemel, alsof hij door de bliksem was getroffen.

Ik gaf hem een speelse por. ‘Jij bent toch zo’n wetenschapper, Harry! Citroensap wordt bruin als het wordt verwarmd.’

Hij schraapte zijn keel. ‘Sorry. Ik verwachtte het niet. Het komt door het gebouw, het is allemaal zo oud en heilig, ik krijg er gewoon rillingen van.’

‘Het zijn maar stenen.’

‘Toen we binnenkwamen, ging jij ook zachter praten,’ zei Harry. ‘Heb je dat niet gemerkt?’

‘Je hebt gelijk,’ zei ik. ‘Er hangt een aparte sfeer. Misschien heeft zo’n koppel herinneringen; het jarenlang bidden en liederen zingen is in de muren getrokken.’

‘Zoiets, ja.’

Er scheen een lichtstraal door een ruitje, die een kring verlichtte op de vloer. Ik staarde naar het dwarrelende stof. ‘Mijn moeder dacht dat het Patrick zou beschermen. We hebben een heleboel flats bekeken, maar ze wilde beslist deze, ook al was die duurder. Ze hoopte dat het zijn redding zou worden. Volgens mij verwachtte ze dat hij hier minstens een epifanie zou krijgen.’

Harry keek niet-begrijpend. ‘Dat is een soort openbaring,’ zei ik. ‘Een verblindende flits van zelfbewustzijn.’

‘O,’ zei hij vaag.

Ik ging met een plof op het strakke witte beddenlaken zitten en bestudeerde aandachtig de letters. ‘Ik denk dat dit bij Patricks spelletje hoort. Hij laat aanwijzingen voor me achter die ik moet ontcijferen om zijn spoor te volgen. Dit is beslist zijn handschrift.’

Harry tuurde over mijn schouder. 'Is het Latijn?' vroeg hij.

'Ja,' mompelde ik. 'Patrick is naar een chique school geweest waar ze dode talen leerden.'

Harry keek me vragend aan. 'Weet jij wat het betekent?'

'De tijd vliegt,' antwoordde ik. 'Het komt uit een gedicht van Vergilius.' Ik besloot hem nadere uitleg te geven, of hij het wilde of niet. 'Het gezegde wordt soms gebruikt op klokken of zonnewijzers. Het was heel populair in de victoriaanse tijd, omdat ze mensen er toen graag aan herinnerden hoe vergankelijk het leven is en dat je tijd die voorbij is nooit meer terugkrijgt.'

'Jij hebt toch geen Latijn gehad, Sinead?'

'Nee, maar het gaat over tijd, Harry,' zei ik nadrukkelijk. 'Ik ken het hele citaat uit mijn hoofd.'

'Waarom staat het daar, behalve om jou uit te dagen?'

Mijn maag maakte een salto en mijn handen vlogen naar mijn gezicht. Ik had het meteen moeten begrijpen. De aanwijzing was zo duidelijk. Patrick stuurde me naar de klokkentoren. Angstig keek ik naar een kleine deur in een hoek van de flat. Vlak ernaast stond een boekenkast, zodat de deur bijna niet te zien was. Met bonzend hart stond ik langzaam op en wees zwijgend. Harry begreep het meteen en sprong op om als eerste te gaan. Maar ik schudde mijn hoofd. Patrick was mijn broer, ik moest dit doen.

De deur klemde of was uitgezet door de warmte; ik moest hem met twee handen opentrekken. Ik rook onmiddellijk frisse lucht en voelde een lichte tocht. Ik verstijfde toen ik een scharrelend geluid hoorde, maar er volgde een geruststellend gekoer – het waren gewoon duiven. Patrick had verteld dat ze nestelden op de richel onder de wijzerplaat. Veel mensen zouden geklaagd hebben, maar hij zei dat hij graag naar ze luisterde omdat ze zo tevreden en vrij klonken.

Harry kwam vlak achter me aan, met zijn handpalm tegen mijn onderrug. Ik kreeg het gevoel dat ik naar de galg werd geleid. Ik vertelde hem niet dat er voetstappen zichtbaar waren in het stof op de treden: er was hier kortgeleden iemand geweest. Diep in me kronkelde de vrees. Boven aan de trap kwamen we in een kleine ronde ruimte, met alleen een laagje stof en gruis, een paar veren en wat spaanders van een kapot krukje. Ik was zo opgelucht dat mijn knieën knikten, en zocht steun bij de muur. Er waren kleine openingen tussen de bakstenen, niet meer dan spleten die blootgesteld waren aan de elementen, en sommige delen van de houten vloer waren bij-

na zwart van ouderdom. Harry wees omhoog langs een nog smaller trapje dat naar de klokkenstoel leidde, maar daar kon niemand zich verbergen, al waren de klokken onzichtbaar achter een houten schot.

‘Goddank is de toren leeg,’ zei ik. De knagende pijn in mijn maag werd langzaam minder.

Harry knikte.

‘Waarom probeert niemand het uurwerk te maken?’ zei ik. ‘Het ziet er niet erg ingewikkeld uit. Ik weet er niets van, maar het is niet bepaald Big Ben.’

Harry keek met een hand boven zijn ogen als een toerist over de stad. ‘Wat een schitterend uitzicht. Patrick boft. Maar je zei dat hij eigenlijk niet uit huis wilde?’

‘Het was een voorwaarde van mijn vader. Hij wilde Patrick alleen nog geld geven als hij op eigen benen stond.’ Afwezig schreef ik mijn naam in het stof. ‘Mijn vader wilde hem weg hebben van mijn moeder. Ze houdt te veel van hem.’

Harry keek me droevig aan. ‘Ik wist niet dat het mogelijk was om te veel van iemand te houden.’

Ik was nijdig op mezelf omdat ik eigenlijk had willen zeggen: ‘Ze is veel te lief voor hem.’ Maar ongewild had ik de waarheid gesproken. ‘Soms is liefde niet zo gezond,’ was de enige verklaring die ik wist te geven.

Opeens schoot me iets te binnen waardoor ik ontzettend verdrietig werd. Patrick had me verteld dat hij een plek had gevonden waar het lawaai in zijn hoofd ophield. Ik wist zeker dat hij hier boven in de klokkentoren bedoelde. Ik kon me makkelijk voorstellen hoe hij hier ’s nachts naar de sterren keek en nadacht over wat hem zo ongelukkig maakte – zo ongeveer alles. Hij moest zich de eenzaamste mens op aarde hebben gevoeld.

Harry legde een hand op mijn schouder. ‘Kom, laten we hier weggaan. Je mag koffie voor me zetten.’

Ik keek nog even naar het binnenwerk van de onbeweeglijke klok en wenste dat ik de tijd net zo makkelijk kon stilzetten. Opeens zag ik iets wits. Ik hoorde Harry al de trap aflopen en onderdrukte de neiging om hem terug te roepen. De wijzerplaat was doorzichtig zodat ik de cijfers in spiegelbeeld zag, maar aan de achterkant bij de as zat een stukje papier. Het was me alleen opgevallen doordat een paar duiven fladderend opvlogen zodat het papier bewoog. En nu ik het gezien had, kon ik het niet negeren.